ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΠΡΟΝΟΙᾼ

ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Θ΄. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 29 ΜΑΡΤΙΟΥ 1919. ΑΡΙΘ. 197

Η ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ ΑΞΙΩΣΙΣ

Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ ἀγανάκτησις, ἥτις συνέχει τὸν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν κόσμον ἐκ τῶν διατυμπανισθεισῶν ἤδη ἀξιώσεων τοῦ Πάπα Ρώμης ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ Βηθλεὲμ καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Πρὸ πολλοῦ ἠκούοντο διάφοροι ψίθυροι περὶ τοιούτων ἀξιώσεων, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ, ὅτι οἱ περὶ τὸν Πάπαν ἔμελλον νὰ διατυπώσωσί ποτε τοιαύτας αὐτόχρημα ἀσεβεῖς καὶ ἀποτροπαίους ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν ἱερωτάτων σεβασμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἡ ἀγωνία, ἣν τοῦτο αἰσθάνεται ἐπὶ τῇ ἀναβολῇ τῆς ἀποδόσεως τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἐπηυξήθη εἰς βαθμὸν ἀπερίγραπτον ἀφ' ἧς ἡμέρας, μετὰ προηγούμενον τηλεγράφημα περὶ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ Προσκυνημάτων, ἐτηλεγραφήθη ἐκ Παρισίων ὅτι ὁ Καρδινάλιος Γάσπαρης ἐδήλωσεν εἰς τὸν ἐν Ρώμῃ ἀπεσταλμένον τοῦ «Μικροῦ Παρισινοῦ», ὅτι «ὁ Πάπας διεκδικεῖ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ὡς ἕδραν τῆς καθολικῆς λατρείας ἐν Ἀνατολῇ. Ἡ Ἁγία Σοφία, λέγει, ἐν ἀρχῇ ἦτο καθολικὸς ναὸς καὶ ἐγένοντο αὐτόθι τέσσαρες Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἔγεινε δὲ σχισματικὸς ναὸς ἀπὸ τοῦ Φωτίου, ἀλλὰ διὰ τῆς Φλωρεντίας ἀπεδόθη πάλιν εἰς τὸν καθολικι-

σμόν. Ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Δραγάσης ὑπῆρξαν καθολικοὶ καὶ μετέβαινον εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, διότι ἦσαν καθολικοί. Τὴν 29 Μαΐου 1453, ἐξακολουθεῖ ὁ Καρδινάλιος, ὁ Κωνσταντῖνος Δραγάσης, πρῶτος φονευθεὶς εἰς τὰς θύρας τῆς πόλεως, ἐκοινώνησεν ἀπὸ καθολικὸν ἱερέα».

Δὲν θ' ἀσχοληθῶμεν σήμερον ἐπὶ τῶν παρανόμων διεκδικήσεων τοῦ Πάπα ἐπὶ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ Προσκυνημάτων, ἀλλὰ τὶς ἀναγινώσκων τὰς ἀνωτέρω δηλώσεις δὲν καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ Παπισμοῦ; Κατὰ τὰς κρισιμωτέρας στιγμὰς τοῦ ἱστορικοῦ του βίου ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εὗρε πάντοτε ἐχθρὸν θανάσιμον καὶ ἐπίβουλον τὸν Παπισμόν. Ἔπρεπε λοιπὸν καὶ σήμερον νὰ ὑπομνησθῇ εἰς αὐτὸν διὰ τῶν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀξιώσεων, ὅτι ἡ πολιτικὴ καταστροφὴ τῆς 29 Μαΐου 1453 ἦτο ἐν μέρει ἔργον τοῦ Παπισμοῦ. Τοῦ μεσαιωνικοῦ Παπισμοῦ, ὅστις κατὰ τοὺς ἐσχάτους ἐκείνους ἀπὸ τῶν Τούρκων κινδύνους τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς ἐζήτει νὰ ὑποδουλώσῃ αὐτὴν πνευματικῶς, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ πράξῃ τοῦτο, τὴν ἐπαύριον τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως ἐχειροκρότει ἐπὶ τῇ δουλείᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἀνέλαβε δ' ἔκτοτε διὰ τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ μυριωνύμων ἄλλων ταγμάτων, ἐσχάτως δὲ καὶ διὰ τοῦ τάγματος τῶν Ἀσσουμπσιονιστῶν, τοῦ ἐκδιωχθέντος ἐκ Γαλλίας, νὰ ἐπαυξήσῃ τὰ δεινὰ τοῦ πάσχοντος Ἔθνους, νὰ βαρύνῃ τὸν τουρκικὸν ζυγόν. Πᾶσα τοῦ Ἔθνους ἀπόπειρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἢ δὲν ὑπεστηρίζετο ποσῶς ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ, ἢ καὶ κατεπολεμεῖτο. Οὐδέποτε ὁ Παπισμὸς κατὰ τὴν μαύρην δουλείαν ἔπραξέ τι ὑπὲρ τοῦ δουλεύοντος Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, μόνον καὶ μόνον διότι τοῦτο ἔμενεν ἀδούλωτον τὸ φρόνημα, μὴ ὑποκύπτον ὑπὸ τὸν παπικὸν ζυγόν. Ἔρχεται τώρα ὁ Πάπας νὰ δείξῃ ὅτι καὶ ὁ Παπισμὸς τοῦ κ'. αἰῶνος εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁποῖον τὸν ἐγνωρίσαμεν ἐπὶ τόσους αἰῶνας, ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας! Τηρήσας σκανδαλωδῶς φιλογερμανικὴν πολιτικὴν ἐν διαρκείᾳ τοῦ μεγάλου πολέμου καὶ ἰδὼν καταλυθεῖσαν τὴν ἀπολυταρχίαν ἐν τῇ Δύσει καὶ τὴν τυραννίαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ζητεῖ αὐτὸς νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἰδίαν ἀπολυταρχίαν, χειροτέραν πάσης ἄλλης.

Ἀλλ' ὁ Παπισμὸς τῆς σήμερον δὲν ὁμοιάζει τοὺς Δαλματοὺς πειρατὰς τῶν παλαιῶν καιρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον ἁπλῶς πρὸς τὰ θύματά των: τὸ βαλάντιον ἢ τὴν ζωήν! Δὲν ὁμοιάζει καὶ πρὸς τὸν Παπι-

σμὸν τοῦ ιε΄. αἰῶνος, ὅστις ἔλεγε πρὸς τοὺς Ἕλληνας: ἢ ὑποτάσσεσθε εἰς ἐμέ, ἢ δὲν θὰ σᾶς βοηθήσω κατὰ τῶν Τούρκων! Σήμερον ὁ καλοκάγαθος Πάπας Βενέδικτος ζητεῖ νὰ παρουσιάσῃ διὰ τοῦ Καρδιναλίου Γάσπαρη καὶ τοὺς τίτλους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας! Εἶναι, λέγει, ὁ ναὸς οὗτος «καθολικὸς» καὶ συνεκροτήθησαν ἐν αὐτῷ τέσσαρες Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι! Εἶναι ἕδρα τῆς «καθολικῆς» λατρείας! Ἀλλὰ κατὰ τοιοῦτον συλλογισμὸν ποῖος ναὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς πρέπει νὰ διαφύγῃ τὴν ἀπολυταρχικὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα; Μήπως πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ναοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους δὲν εἶναι τοιοῦτοι, οἷος καὶ ὁ τῆς Ἁγίας Σοφίας; Μήπως ἀπὸ τοῦ Φωτίου, τοῦ ἀποκρούσαντος τὴν ἀπολυταρχίαν τοῦ Πάπα, ὅλοι οἱ ναοὶ δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ Ἔθνος, τὸ ἀκολουθοῦν τὰς παραδόσεις τοῦ μεγάλου Φωτίου καὶ τοῦ Κηρουλαρίου καὶ τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ τοῦ Γενναδίου Σχολαρίου καὶ τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως; Διατί λοιπὸν ἡ ἀποσχισθεῖσα ἀπὸ τῆς Ἁγίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς σχισματικὴ Παπικὴ Ἐκκλησία δὲν προβάλλει ἀξιώσεις ἐπὶ πάντων τῶν ναῶν τῆς Ἀνατολῆς; Τί διαφέρει κατὰ τοῦτο ἡ Ἁγία Σοφία τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως;

Ἀλλά, λέγει ὁ χαριέστατος Γάσπαρη, ὅτι ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Δραγάσης μετέβαινον εἰς τὸν ναὸν ὡς «καθολικοί», διότι ἐδόθη πάλιν εἰς τὸν «Καθολικισμὸν» ἡ Ἁγία Σοφία, διὰ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου, ὁ δὲ τελευταῖος μάλιστα καὶ ἐκοινώνησεν ἀπὸ «καθολικὸν» ἱερέα! Ἰδοὺ ἀληθῶς τίτλοι, τοὺς ὁποίους ἡ ἐν Παρισίοις Συνδιάσκεψις δέον σοβαρῶς νὰ μελετήσῃ! Ἐπειδὴ ὡρισμένα ἄτομα τοῦ ἀτυχήσαντος Ἔθνους, — ἂν δεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν τοῦτο ὡς ἀληθές—, ἐπειδὴ δύο ἡγεμόνες ἦσαν «καθολικοί», δηλαδὴ παπισταί, καὶ ἐπειδὴ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐκοινώνησεν ἀπὸ «καθολικόν», δηλαδὴ παπιστὴν ἱερέα, ἄρα ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι «καθολική», δηλαδὴ παπιστική! Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἐν τῷ ὅρῳ τῆς ληστρικῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας δὲν λέγεται ὅτι ἡ Ἁγία Σοφία ἀποδίδεται τῷ Παπισμῷ. Εἶναι δὲ ἀναντίρρητον τὸ ἑξῆς γεγονός. Τῇ 12 Δεκεμβρίου 1452 ἀνεγνώσθη τῷ ὄντι ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας ὁ ὅρος τῆς ληστρικῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου καὶ ἐμνημονεύθη τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα καὶ τοῦ δραπετεύσαντος ἐκ Κων/πόλεως πρώην Πατριάρχου Γρηγορίου, ἀλλὰ ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς ἐθεώρησε

μιανθέντα τὸν ναὸν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὅρου καὶ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πάπα, ἐδέησε δὲ νὰ ἐγκαινιασθῇ πάλιν ὁ ναός, διότι ἄλλως οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ἠναγκάσθη νὰ ὑπογράψῃ τὸν ληστρικῶς ἐπιβληθέντα ὅρον τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου, ἀλλ' ἀπεκήρυξεν αὐτὸν ἐπανακάμψας εἰς Κων/πολιν μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Συνόδου. Ποία δὲ μαρτυρία ὑπάρχει διὰ τὸν ἰησουϊτικὸν συλλογισμὸν τοῦ Γάσπαρη ὅτι ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας εἶναι «καθολικός», διότι καὶ ὁ τελευταῖος Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ἐκοινώνησε παρὰ «καθολικοῦ» ἱερέως; Οὐδεμία ἀπολύτως.

Ἀγνοεῖ, φαίνεται, ὁ Γάσπαρη ὅτι ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ ληστρικὴ Σύνοδος εὐθὺς ἀμέσως ἀπεκηρύχθη παρ' ἁπάντων. Τῷ 1443 οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς συνελθόντες ἐν Ἱερουσαλὴμ κατέκριναν αὐτὴν ὀνομάσαντες ἐναγῆ καὶ ἀποτρόπαιον. Θεωρεῖται δὲ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν παπιστῶν ὡς γεγονὸς ὅτι τῷ 1450 συνεκροτήθη ἐν αὐτῇ τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ Σύνοδος ἐναντίον τοῦ παρανόμου Συνεδρίου τῆς Φλωρεντίας. Ὁ δὲ Πατριάρχης Γρηγόριος, ἅτε προσκείμενος τῷ Πάπᾳ, ἠναγκάσθη νὰ δραπετεύσῃ, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐξελέγη Πατριάρχης ὁ Ἀθανάσιος, ἀπολεσθεὶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἁλώσεως. Ὥστε οἱ συλλογισμοὶ τῶν περὶ τὸν Πάπαν εἶναι ὅλως ἀστήρικτοι· ἐὰν δὲ κατ' ἀρχὴν τοιοῦτοι συλλογισμοὶ ἠδύναντο νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, διατί ὁ Πάπας νὰ μὴ διεκδικήσῃ τὸν Παρθενῶνα καὶ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου «καθολικοί», δηλαδὴ παπισταὶ ὑπῆρξαν ἡγεμόνες καὶ παρείσακτοι Λατῖνοι Ἀρχιεπίσκοποι ἐλειτούργουν;

Ἀλλὰ βεβαίως αἱ αὐθάδεις τοῦ Παπισμοῦ ἀξιώσεις δι' οὐδένα ἄλλον σκοπὸν προβάλλονται ἢ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ δοθῇ ἡ Ἁγία Σοφία εἰς τοὺς Ἕλληνας. Εἶναι βέβαιος ὁ Παπισμὸς ὅτι δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν χωρὶς νὰ γίνῃ ἀνάστατος ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος καὶ νὰ ἐξεγερθῇ σύσσωμος κατὰ παντός, ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ φανῇ πως ἀποδεχόμενος τὰς παραλογωτάτας καὶ ὄντως ἀποτροπαίους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀξιώσεις. Δὲν ἀγνοεῖ ὁ Παπισμὸς ὅτι οὐδεμία Συνδιάσκεψις θὰ διέπραττέ ποτε τοιοῦτο ἀνοσιούργημα, ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς Λατίνους τὸ Παλλάδιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὗτινος ἡ ὑπέροχος

ἀξία δὲν συνίσταται ἐν τούτῳ, ὅτι εἶναι ναός, ἀλλ' ἐν τῷ ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὴν ἰδέαν, αὐτὴν τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας εἶναι διὰ τὸν χριστιανικὸν Ἑλληνισμὸν ὅ,τι καὶ ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸν προχριστιανικὸν Ἑλληνισμόν. Ὁ Παπισμὸς γνωρίζει κάλλιστα, ὅτι δὲν δύναται ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ τὸ Παλλάδιον αὐτοῦ.

Ἀλλὰ βλέπων ὁ Παπισμὸς τοὺς φίλους τοῦ Ἑλληνισμοῦ συνηγοροῦντας θερμῶς ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, βλέπων, ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἀγγλικὴ κοινωνία εἶναι ἐξεγηγερμένη ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τούτου, προβάλλει τὰς ἀξιώσεις του διὰ νὰ παρακωλύσῃ τὸ ἱερὸν ἔργον. Ὁ Παπισμός, σκοτιζόμενος ἐκ φθόνου καὶ μίσους πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, προβαίνει εἰς ἀντιχριστιανικὴν ἐνέργειαν, ζητεῖ νὰ μείνῃ τέμενος μουσουλμανικὸν ἡ Ἁγία Σοφία παρὰ ν' ἀποδοθῇ εἰς τοὺς Ἕλληνας! Εἶναι θλιβερόν, θλιβερώτατον τὸ θέαμα τοῦτο τοῦ Παπισμοῦ, ὅστις ἀναμφιβόλως, διότι οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε θὰ ὑποταχθῶσιν ὑπ' αὐτόν, εἶναι πρόθυμος καὶ αὐτοὺς τοὺς Τούρκους νὰ ὑποστηρίξῃ ὅπως παραμείνωσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἄλλως τε κατὰ τὸν πόλεμον δὲν ἦτο ὑπὲρ τοῦ συνασπισμοῦ, μεθ' οὗ ἐπολέμουν οἱ Τοῦρκοι κατὰ Χριστιανῶν; Ἐνῷ δὲ προτεσταντικαὶ ὀργανώσεις ἐξ Ἀμερικῆς σπεύδουσι νὰ παραμυθήσωσι καὶ ἀνακουφίσωσι τοὺς παθόντας ἐκ τῆς ἀνηκούστου Τουρκικῆς τυραννίας ἑλληνικοὺς πληθυσμούς, οὐδεμία κἂν φωνὴ συμπαθείας ἠκούσθη παρὰ τοῦ Πάπα. Ἀλλ' ἠκούσθη ἤδη τὸ φρικτὸν ἄκουσμα ἀπὸ τῆς Ρώμης, ὅτι ὁ Πάπας διεκδικεῖ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, ἤτοι ὅτι ὁ Πάπας θέλει νὰ μείνῃ ἡ Ἁγία Σοφία ὑπὸ τοὺς Τούρκους, παρὰ νὰ δοθῇ εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΜΙΛΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς δίδει τὴν σοφωτέραν τέχνην τοῦ βίου, θὰ ἦτο δὲ μωρία νὰ μὴ ἐπωφεληθῶμεν ἐξ αὐτῆς. Δυστυχῶς πολλοὶ

εἶνε τελείως ἀνίδεοι τῆς σοφίας ταύτης, καὶ ἐκ τούτου τὰ τόσα ναυάγια καὶ οἱ ζόφοι καὶ οἱ ἀπελπισμοὶ τῶν διαφόρων σταδιοδρόμων τῆς παρούσης ζωῆς.

Ἂς ἀκούσωμεν τὸν σημερινὸν Ἀπόστολον. Εἴμεθα τυχὸν μελαγχολικοί, δύσθυμοι, ἀνήσυχοι, καὶ μᾶς ἔρχονται δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνασείουν καὶ καίουν τὰ στήθη μας στεναγμοί; Ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα ἀληθινοὶ χριστιανοί, ὀφείλομεν νὰ κατανοήσωμεν ὅτι δὲν μᾶς προσιδιάζει τοιαύτη ψυχικὴ κατάστασις, καὶ ἡ χριστιανικὴ καρδία ὀφείλει νὰ καλλιεργῇ ἐντός της περισσοτέραν πάντοτε εἰρήνην καὶ χαράν. Ὁ Παῦλος μᾶς τὸ λέγει καθαρά· «*χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ χαίρετε*». Εἴδετε πόσον πανηγυρικὰ τὸ συνιστᾷ, πόσον πατρικὰ τὸ ἐπαναλαμβάνει, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν μᾶς τὸ συνιστᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτεῖ;

Πῶς ὅμως θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγκαταστήσωμεν τὴν χαρὰν ἐντός μας, νὰ τὴν ἀντιτάσσωμεν εἰς τὴν ἔφοδον τῆς θλίψεως, εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῆς ἀθυμίας, οὕτως ὥστε αὐτὴ νὰ δίδῃ τὸν τόνον εἰς τὸν καθημερινὸν βίον μας; Δι᾽ ἕνα χριστιανὸν κανεὶς δὲν ἀπαιτεῖται κόπος, διὰ νὰ ἴδῃ ἀπὸ πόσον ἀφθόνους πηγὰς δύναται νὰ ἀντλῇ τὰ εὐφρόσυνα νάματα τῆς χαρᾶς.

Δούλους τῆς ἁμαρτίας, μᾶς ἠλευθέρωσεν ὁ Χριστός. Νεκροὺς διὰ τῶν παραπτωμάτων, μᾶς ἀνέστησεν εἰς ζωὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικήν. Ἀκαθάρτους, μᾶς ἐξήγνισε καὶ μᾶς ἐξηγίασεν. Ἐχθροὺς πρὸς τὸν Θεόν, μᾶς συνδιήλλαξεν. Ἀσώτους καὶ ἀποκηρυγμένους υἱούς, μᾶς κατέστησε καὶ πάλιν τέκνα διὰ νέας υἱοθεσίας. Ἕρποντας ἐπὶ τῆς γῆς, μᾶς ἀνύψωσε μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. Καταδίκους τῆς αἰωνίου κολάσεως, μᾶς ἐκάλεσεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἡ κοινὴ αὕτη τύχη καὶ τὸ γενικὸν τοῦτο εὐεργέτημα δὲν ἐμπεριλαμβάνουν τάχα καὶ ἡμᾶς; Δὲν ἔχομεν τὸν Χριστὸν ἀσπίδα μας, ἀσφάλειάν μας, σωτηρίαν μας, διδάσκαλόν μας, ἀρχιερέα μας, ἐλευθερωτήν, φίλον, ὁδηγόν, μένοντα πάντοτε μαζῆ μας, εἰσερχόμενον εἰς τὸν οἶκόν μας, ἀγαπῶντα νὰ ἐνδιαιτᾶται εἰς τὴν ψυχήν μας, διὰ νὰ εἶνε εἰς αὐτὴν πηγὴ ἁγιασμοῦ, πίστεως, ἐλπίδος, θάρρους, εἰρήνης, ἀγάπης καὶ χαρᾶς;

Ἀλλ᾽ ἔχομεν καὶ ἀτυχήματα καὶ ἀφορμὰς θλίψεων εἰς τὸν καθημερινὸν βίον μας; Εἶνε ὅμως τόση ἡ ὑπερβολὴ τῶν εὐεργετημάτων

καὶ τῶν ἀφορμῶν τῆς ἀγαλλιάσεως, ὥστε αἱ ἀθυμίαι νὰ καλύπτωνται καὶ νὰ εἶνε ἁπλῶς περαστικαὶ διὰ μίαν πράγματι πιστὴν ψυχήν. Καὶ τοῦτο ἔχων ὑπ' ὄψιν του ὁ Παῦλος, μᾶς λέγει ὡς συμβουλὴν καὶ ἀξίωσιν, ἡ ὁποία εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν καὶ ἀληθῶς νὰ πραγματοποιήσωμεν τό: «χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε».

Ἀλλ' ὁ ἀπόστολος καὶ ἐγνώριζε πόσον οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶμεν νὰ κατεργαζώμεθα οἱ ἴδιοι τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν θλῖψίν μας διὰ καθημερινῶν καὶ πολυποικίλων μεριμνῶν, διὰ τῶν ὁποίων αὐτοβασανιζόμεθα ἡμέρας καὶ νυκτός. Διὰ τοῦτο μᾶς ἀπευθύνει τὴν προτροπήν: «*μηδὲν μεριμνᾶτε*». Τὸ νόημα ὅλου τοῦ ἀποστόλου εἶνε προφανές. Δὲν μᾶς λέγει μόνον «μὴ μεριμνᾶτε», ἀλλά: ***μηδὲν*** μεριμνᾶτε».

Ποία εἶνε ἡ μέριμνα, τὴν ὁποίαν τόσον πολεμεῖ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐννοεῖ νὰ ἐκδιώξῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὸ πνεῦμά μας, γνωρίζομεν. Εἶνε ἡ ἀνήσυχος, ἡ θορυβοποιός, ἡ βασανιστικὴ ἐκείνη φροντίς, ἡ ὁποία ἐγκατοικίζεται εἰς τὰ θύματά της, διὰ νὰ τὰ καθιστᾷ διαρκῶς τεταραγμένα καὶ ταλαίπωρα, διὰ νὰ μὴ τὰ ἀφήνῃ νὰ χαροῦν τὴν ζωήν, διὰ νὰ φυγαδεύῃ ἀπ' αὐτὰ κάθε γαλήνην καὶ εἰρήνην, κάθε μειδίαμα καὶ αἰθρίαν, διὰ νὰ κυματίζῃ τὰ ἄτομα, διὰ νὰ καταθορυβῇ τὰς οἰκογενείας, διὰ νὰ κλείῃ τὴν μέλλουσαν ζωήν, διὰ νὰ δηλητηριάζῃ τὴν παροῦσαν. Εἶνε λοιπὸν αὕτη ὁ μέγας ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας, ὁ συστηματικώτερος καὶ κινδυνωδέστερος ἐνεδρευτὴς καὶ ἐπίβουλος, ὁ μᾶλλον ἀνοικτίρμων καὶ σκληρὸς τύραννος, τόσον δὲ φοβερός, ὥστε καὶ ἐλαχίστη παρουσία του νὰ ματαιώνῃ τὴν ἡσυχίαν μας καὶ τὴν αἰωνίαν μας σωτηρίαν. Καὶ ἰδοὺ διατί ὁ Παῦλος κηρύττει πόλεμον ἐξοντώσεως πλήρους ἐναντίον του, ὥστε νὰ λείψῃ ἀφ' ἡμῶν κάθε περίσφιγγίς του καὶ κάθε πνοή του καὶ κάθε ἴχνος του. Ἰδοὺ διὰ τί ἀντηχεῖ εἰς τὰς ἀκοάς μας ἡ φωνή του νουθετοῦσα καὶ προτρέπουσα καὶ παρακελεύουσα: «***μηδὲν μεριμνᾶτε***».

Ἀλλ' ἐὰν δὲν θὰ μεριμνῶμεν, τί ἀντὶ τούτου θὰ κάμνωμεν; Ὁ ἀπόστολος μᾶς τὸ δηλώνει· «ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρὸς τὸν Θεόν».

«*Ἐν παντί*»· δηλαδὴ εἰς πᾶσαν περίστασιν ἀνάγκης σας, πόθου σας· ἀνάγκης, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶνε νόμιμος, πόθου, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ εἶνε εὔλογος. Εἰς κάθε λοιπὸν τοιαύτην περίστασιν, ἀντὶ

νὰ καταζαλίζεσθε καὶ νὰ πολυβασανίζεσθε μὲ τὰς μερίμνας σας, χωρὶς νὰ ἀντλῆτε ἀπ' αὐτὰς κανὲν ψυχικὸν καὶ πρακτικὸν κέρδος, κάμνετε, μᾶς λέγει, τὸ ἑξῆς ἁπλούστατον καὶ πρακτικώτατον καὶ καθ' ὅλα ἄξιον τῆς ἰδιότητός σας ὡς πλασμάτων καὶ ἀγαπητῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Τὸ τέκνον, εἰς τὰς ἀνάγκας του καὶ τὰς ἐπιθυμίας του, δὲν ἀπευθύνεται πρὸς τὸν πατέρα του; Ἀπευθύνεσθε λοιπὸν καὶ σεῖς πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα σας. Θὰ ἀπευθύνεσθε δὲ διὰ τῆς προσευχῆς. Χρειάζεσθε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο; Εἴπατε πρὸς τὸν Θεόν: Σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς τὸ εὐοδώσῃς, ἂν τὸ ἐγκρίνῃς Σύ, ὁ ὁποῖος γνωρίζεις τί εἶνε τὸ καλόν, ἀλλὰ καὶ τί δύναται νὰ εἶνε πρὸς καλόν μας. Σὲ εὐχαριστοῦμεν δέ, διότι μᾶς ἐπιτρέπεις νὰ ἀναφερώμεθα πρὸς Σὲ μετὰ τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ εἰσακούσῃς τὰ αἰτήματά μας. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν μᾶς εἰσακούσῃς, πάντως διότι δὲν θὰ ἦτο πρὸς καλόν μας ἡ ἐκτέλεσις τοῦ αἰτήματός μας, καὶ πάλιν Σὲ εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων, Πάτερ οὐράνιε.

Μία τοιαύτη ψυχικὴ γνώμη, μία τοιαύτη καθημερινὴ πρᾶξις τοῦ χριστιανοῦ τονώνει τὸ ἠθικόν του, διατηρεῖ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του, αὐξάνει τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του, τοῦ ἐξασφαλίζει προσέτι τὴν θείαν συμμαχίαν, καὶ τὸν καθιστᾷ ἰσχυρὸν ἀθλητὴν τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε λιποψυχεῖ, οὐδέποτε καταβάλλεται, καὶ οὐδέποτε οὐδ' ἀθυμεῖ κἂν ἢ γογγύζει.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν μᾶς λέγει «μὴ μεριμνᾶτε». Δι' αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Παῦλος, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν ψυχήν μας τὴν χαράν. Καὶ ἰδοὺ διὰ τί ἡμεῖς ὀφείλομεν, ἐὰν ἀγαπῶμεν τὸν ἑαυτόν μας, νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὴνσυμβουλήν, ἀποδιώκοντες τὴν μέριμναν ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν μας, καὶ γνωρίζοντες τὰ αἰτήματά μας πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ αἰτήσεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ εὐχαριστίας.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ
ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΙΑΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Κατὰ τὰ πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην ὑπὸ τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Ἀμερικῆς δι' εἰδικοῦ τηλεγραφήματος προαγγελθέντα, τῇ προπαρ. Τετάρτῃ ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀποστολὴ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Σεβ. Ἐπισκόπων: Σικάγου κ. Καρόλου Πάλμερστων Ἄνδερσον, Προέδρου,

Νοτίου Ὀχάϊο (Κιγκινάτης) Μπόϋδ Βίνσεντ, Φὸν-ντὺ-Λὰκ (Βίσκονσιν) Ρέγιναλδ Χέμπερ Βέλλερ, τὸν αἰδεσ. κ. Ἔδουαρδ Λάμπε Πάρσον, ἱερέα, καὶ τὸν ἱερολ. κ. Τάλμποτ Ρόγερς, ἀρχιδιάκονον, ὅπως προσκαλέσῃ ἐπισήμως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἵνα ἀντιπροσωπευθῇ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ συγκροτηθῇ ἐν Σικάγῳ «Παγκοσμίῳ Συνεδρίῳ πίστεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας».

Ἡ Ἀποστολή, καταλύσασα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἀνήγγειλεν ἀμέσως δι᾽ ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην τὴν ἄφιξιν αὐτῆς, εὐθὺς δὲ μετὰ τοῦτο ἐπεσκέφθη αὐτήν, ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου, Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, ὅστις καὶ ὡρίσθη ὡς ξεναγὸς τῆς Ἀποστολῆς. Ἡ Ἀποστολή, ἀνταποδίδουσα τὴν ἐπίσκεψιν, μετέβη περὶ τὴν 6 ½ εἰς τὸ μητροπολιτικὸν μέγαρον, ἔνθα ὑπεδέχθη αὐτὴν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, παρισταμένου καὶ τοῦ Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου Παν. Ἀρχιμ. κ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολή, ἐπιδίδουσα καὶ συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, ὃν συνήντησεν ἐν Παρισίοις, ἐξέφρασε πρὸς τὴν Α. Σ. τὴν χαράν της ὅτι πατεῖ τὸ ἔδαφος τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον ἐξεπορεύθη εἰς τὸν κόσμον τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ἀπ. Παῦλος ἐκήρυξεν ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τῇ ἐπιούσῃ ἡ Α. Σ. καὶ ἡ Ἀποστολὴ ἐξέδραμον εἰς τὸν λόφον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέγνωσαν τὴν σχετικὴν πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις κήρυγμα τοῦ ἀπ. Παύλου περικοπὴν τῶν «Πράξεων τῶν Ἀποστόλων», εἶτα δ᾽ ἐπεσκέφθησαν καὶ ἄλλα ἀξιοθέατα τῆς πόλεως, τῇ δ᾽ ἑσπέρᾳ ἡ Ἀποστολὴ παρέστη κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀκαθίστου ἐν τῷ μητροπ. ναῷ.

Τῇ πρωΐᾳ τοῦ Σαββάτου ἡ Ἀμερ. Ἀποστολὴ προσῆλθεν εἰς τὸ μητροπ. μέγαρον, ὅπως ἐπισήμως ἀναγγείλῃ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τὸν σκοπὸν τῆς ἀφίξεώς της. Τὴν Ἀποστολήν, ἅμα τῇ εἰς τὸ μέγαρον εἰσόδῳ περιβληθεῖσαν τὰ ἀρχιερατικὰ ἄμφια, ἐδεξιώθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ σύσσωμος ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Μ. Γαλανοῦ, παρισταμένου καὶ τοῦ βοηθοῦ τῆς Μητροπόλεως

Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Ἱεροθέου. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀποστολῆς Σεβ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Anderson ἀνέγνω ἐπιστολὴν τῆς Ἐπιτροπείας τοῦ Συνεδρίου πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον συνιστῶσαν τὰ μέλη τῆς Ἀποστολῆς καὶ δηλοῦσαν τὸν σκοπὸν τῆς εἰς Ἀθήνας ἀφίξεως αὐτῆς, ὡς καὶ ἔγγραφον ἐκτιθέμενον τὸ ἱστορικὸν τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου* διερμηνεύοντος τοῦ κ. Ἀ. Ἀλιβιζάτου, μεθ' ὃ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀπὸ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπαντῶν διηρμήνευσε τὴν χαρὰν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑποδεχομένης Ἀντιπροσωπείαν τῆς φίλης Ἐπισκοπιανῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας, ἐξέφρασε δὲ τὴν κατ' ἀρχὴν συμπαθῆ ὑποδοχὴν τῆς προτάσεως, ὅπως δι' ἀντιπροσωπείας της συμμετάσχῃ ἱεροῦ ἔργου, οὗ ἡ πρωτοβουλία προῆλθεν ἐκ τῶν κόλπων χώρας σπουδαίως συμβαλλούσης εἰς τὸ ἅγιον ἔργον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀναφερόμενος δ' εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ ἱστορικοῦ τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν πρὸς σύγκλησιν τοῦ παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου, καθ' ἃς ἡ Ἀποστολὴ θὰ ἐπεσκέπτετο τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν ἵνα προσκαλέσῃ αὐτὴν ὅπως μετάσχῃ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου πρὸ τετραετίας, εἰ μὴ ἐκωλύετο ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκραγέντος παγκοσμίου πολέμου, εἶπεν ὅτι, ἐὰν ἡ πρότασις αὕτη ἐγίνετο τότε, δὲν θὰ εἴχομεν καιρὸν ν' ἀσχοληθῶμεν εἰς τοιοῦτο ζητημα ἐφ' ὅσον προεῖχε παντὸς ἄλλου διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ἡ σύντονος μέριμνα περὶ ἀπελευθερώσεως τοῦ ἐν τῇ δουλείᾳ καταπονουμένου ἀλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ ἀποκαταστάσεως. Σήμερον ὅμως,—ἐπεῖπεν ἡ Α. Σ.—ὁπότε ἡ λύτρωσις αὕτη συντελεῖται, καὶ δὴ τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, συναγωνισθέντος παρὰ τὸ πλευρὸν ἡμῶν τε καὶ τῶν Συμμάχων ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθεθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, οὐδὲν κωλύει, ὅπως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑπτὰ Οἰκουμ. Συνόδων, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ Ὀρθοδοξία, προέλθωμεν εἰς συσκέψεις περὶ τῆς καλλιτέρας ἐφαρμογῆς τοῦ ῥήματος τοῦ Χριστοῦ περὶ μιᾶς ποίμνης καὶ ἑνὸς ποιμένος.

Τὴν ἑπομένην, Κυριακήν, ἡ Ἀποστολὴ παρηκολούθησε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ, τῇ δὲ Δευτέρᾳ παρέστη κατὰ τὴν δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν ἑορτῇ ἐν ἐπισήμῳ ἀρχιερατικῇ στολῇ. Τὴν ἑσπέραν παρετέθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου

*) Ἀμφότερα δημοσιευθήσονται ἐν τῷ ἑπομένῳ τεύχει.

Ἀθηνῶν ἐπίσημον δεῖπνον ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μεγάρῳ, πρὸς τιμὴν τῶν μελῶν τῆς Ἀποστολῆς, μεθ᾿ ὧν συμπαρεκάθησαν καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Διομήδης, ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος κ. Μ. Γαλανός, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Χρυσ. Παπαδόπουλος, ὁ Τμηματάρχης κ. Ἀ. Ἀλιβιζάτος, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Πάτσης, ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Ἱερόθεος, ὁ Α΄ Γραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχ. κ. Ἀλέξ. Παπαδόπουλος, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ κ. Κυριακίδης. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἤγειρε τὴν ἑξῆς πρόποσιν:

Ἡ Μητρόπολις Ἀθηνῶν αἰσθάνεται χαρὰν μεγάλην φιλοξενοῦσα τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Σικάγου κ. Ἄνδερσον καὶ τοὺς συνοδούς του, πάντας λειτουργοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν πόλιν μας ὡδήγησεν αὐτοὺς ἓν ὑψηλὸν ἰδεῶδες, τὸ ἰδεῶδες τῆς παγκοσμίου συναδελφότητος.

Δὲν εἶπεν ὁ Κύριος προσευχόμενος πρὸς τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα «ἵνα πάντες ἓν ὦσι, καθὼς σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας»; Πῶς λοιπὸν δυνάμεθα, μαθηταὶ Αὐτοῦ ὄντες, νὰ ἀδιαφορῶμεν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου κατάστασιν, ἥτις ὄχι μόνον δὲν εἶνε κατάστασις ἑνότητος, ἀλλ᾿ εἴς τινας περιπτώσεις εἶνε κατάστασις ἀλληλομαχίας;

Καὶ ἐκπηδᾷ λοιπὸν ἀπὸ τὴν μεγάλην χώραν τῆς Ἀμερικῆς ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἄλλου μεγάλου ἰδεώδους τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καὶ τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀποκαταστάσεως ἠθικῆς τοὐλάχιστον ἑνότητος μεταξὺ ὅλων τῶν ὀπαδῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ τοῦ ἰδεώδους τούτου σημαιοφόρος παρουσιάζεται ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία, ἀδελφὴ ὁμόδοξος καὶ ὁμότιμος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ πολλῶν μὲν ἐτῶν καλλιεργοῦσα τὸ ἰδεῶδες τοῦτο, νῦν δὲ εἰς πρᾶξιν αὐτὸ θέτουσα διὰ τῆς Ἀποστολῆς πρὸς τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας εἰδικῆς ἐπὶ τούτῳ πρεσβείας.

Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία χαιρετίζει εὐφροσύνως τὴν ἰδέαν τῆς ἠθικῆς ἑνότητος ὅλων τῶν χριστιανῶν, θεωροῦσα αὐτὴν ὡς πρόοδον τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς τὸ ἀναγκαῖον θεμέλιον τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, ὡς τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς τὴν μόνην ἀσφαλῆ ὁδὸν τῆς ἑνώσεως, περὶ ἧς ηὔξατο ὁ Κύριος.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία κατηγορήθη ἐπὶ ἐλλείψει ζωτικότητος κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας καὶ προεβλήθη ὡς ἀπόδειξις τῆς δῆθεν νεκρώσεώς της τὸ γεγονός, ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐργάζεται πλέον πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου παρὰ λαοῖς ἀπίστοις, ὅπως πράττουσιν αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν φαίνεται δεικνύουσα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν της ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Εἶναι ἀντίληψις σφαλερά. Εἶναι

κρίσις ἄδικος. Δὲν εἶναι, ὄχι, νεκρὰ ἡ Ἐκκλησία, ἥτις θλιβομένη, τυραννουμένη, διωκομένη, πάντοτε μὲν εἰς θάνατον παραδίδεται, ἀλλὰ καὶ πάντοτε διαδηλοῖ ἐν ἑαυτῇ τὴν ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ πλήθους τῶν μαρτύρων, οὓς δίδει εἰς τὸν οὐρανόν. Δὲν ἐργάζεται, ναί, ἀπὸ πολλῶν αἰώνων διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου παρ' ἀπίστοις, ἀλλὰ καὶ ὁ Παῦλος, ὅταν εὑρέθη εἰς τὰς ἁλύσεις, περιέστειλε τὴν φροντίδα του εἰς μόνην τὴν σωτηρίαν τῶν ἤδη συγκεκροτημένων Ἐκκλησιῶν. Πῶς δὲ θὰ ἐξεδήλου τὸ ἐνδιαφέρον της διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν της ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ὅταν ἐπὶ τοσοῦτον ἐδεσμεύετο ὑπὸ τῆς δουλείας ἐν τῇ ἐσωτερικῇ της ζωῇ, ὥστε εὑρίσκετο ἐν ἀπολύτῳ ἀδυναμίᾳ νὰ συγκαλέσῃ εἰς Συνόδους ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους αὐτῆς; Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι θεμελιῶδες γνώρισμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι τὸ συνοδικὸν σύστημα, ὡς τοῦτο ἐξεδηλώθη ἐν τῇ περιόδῳ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἐὰν λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐφαίνετο ἀμέτοχος ἐπὶ ἱκανοὺς ἤδη αἰῶνας τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ζητημάτων καὶ προβλημάτων, πρώτη καὶ μόνη αἰτία ἦτο ἡ κατάστασις τῆς φρικτῆς της δουλείας. Ἀπὸ τοῦ νῦν ὅμως, ἀποκαθισταμένης τῆς ἐλευθερίας ἐν ὅλῃ τῇ Ἀνατολῇ, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐπανευρίσκει τοὺς ὅρους τῆς πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἀνταποκρινομένης δράσεως· κρατοῦσα ἐπιμελῶς τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθη διὰ λόγου καὶ διὰ γραφῆς τῶν θεοκηρύκων Ἀποστόλων καὶ ἃς κατέχει ἠσφαλισμένας κατὰ πάσης νοθείας ἐν τοῖς ὅροις τῶν ἁγίων 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, δὲν ἀδιαφορεῖ πρὸς τὰς πρακτικὰς ἀπόψεις τοῦ παγκοσμίου χριστιανικοῦ βίου, οἷος διεμορφώθη ἐν τοῖς πεπολιτισμένοις ἔθνεσι δι' ἐξελίξεως ἁρμονικῆς πρὸς τὴν ὅλην κοινωνικὴν πρόοδον ὑπὸ πολιτεύματα φιλελεύθερα, καθ' οὓς αἰῶνας αὐτὴ τυραννουμένη καὶ διωκομένη διήρχετο βίον κατακομβῶν, φρικτότερον πολλάκις καὶ αὐτοῦ τοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων.

Ἡ περὶ συνεργασίας λοιπὸν ἐξ Ἀμερικῆς πρόσκλησις διὰ τὸ ἰδεῶδες τῆς Χριστιανικῆς ἑνότητος μᾶς ἔρχεται εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν. Τὴν δεχόμεθα προθύμως μετὰ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ἐξωτερικεύομεν τὸ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ πνεῦμα εἰρήνης καὶ ὁμονοίας, πνεῦμα ἀνοχῆς ἐν ἀγάπῃ, πνεῦμα κοινοπραγίας διὰ τὸ παγκόσμιον ἀγαθόν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, πολεμηθεῖσα εἰς τὸ παρελθὸν καὶ δυστυχῶς καὶ νῦν πολεμουμένη, οὔτε ἐξῆλθέ ποτε, οὔτε θὰ ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων τῆς θεμιτῆς ἀμύνης, θὰ χαρῇ δὲ χαρὰν ἐν Χριστῷ ἀληθινήν, ὅταν θὰ ἴδῃ τὴν ἐπικράτησιν σχέσεων εἰρηνικῶν, σχέσεων ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν.

Ἤδη εὑρίσκεται ὑπὸ τὸ κράτος χαρᾶς τοιαύτης βλέπουσα τὰς σχέσεις αὐτῆς ἐξελισσομένας ὁλονὲν ἐπὶ τὸ ἐγκαρδιώτερον πρὸς τὴν Ἐπισκοπιανὴν Ἐκκλησίαν τήν τε ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τὴν ἐν Ἀμερικῇ μὲ τὴν βεβαίαν ἑκατέρωθεν πεποίθησιν, ὅτι συντελεῖται ἔργον σπουδαιότερον καὶ ἁγιώτερον τῆς ἁπλῶς φιλικῆς ἐπικοινωνίας. Τὸ πρόσφατον εἰς Ἀμερικὴν καὶ Ἀγγλίαν ταξείδιόν μου ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλωθῶσιν αἰσθήματα ἀγάπης καὶ τιμῆς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἐνδεικτικὰ λίαν τῶν ἐνδομύχων σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τὸ δὲ ἐνεργὸν ἐνδιαφέρον τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Ἐκκλησίας ὑπὲρ ἀποδόσεως τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τοὺς δικαιούχους αὐτῆς συγκινεῖ βαθύτατα τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων.

Προτείνω νὰ ἐγερθῶμεν εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν ὅλην Ἐπισκοπιανὴν Ἐκκλησίαν, νὰ εὐχηθῶμεν δὲ ὑπὲρ πλήρους ἐπιτυχίας τοῦ μεγάλου ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ ἡ ἐν μέσῳ ἡμῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σικάγου κ. Ἄνδερσον ἐκ διαπρεπῶν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης λειτουργῶν Ἀποστολή.

Εἶτα ἐγερθεὶς ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Anderson εἶπεν:

Οὐδέποτε μοὶ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ὁμιλήσω μὲ ἑλληνικὸν τόνον, καὶ μόνον εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα αἰσθάνομαι. Μόλις ἐγνώσθη ἡ παρουσία μας εἰς Ἀθήνας καὶ ἤρχισεν ἡ ἐκ μέρους σας περιποίησις, ἥτις καὶ ἐξακολουθεῖ. Μόλις, ἐπαναλαμβάνω, ἐγνώσθη ἡ ἔλευσίς μας, καὶ ἀμέσως ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀλέξανδρος καὶ ὁ κ. Ἀλιβιζάτος μᾶς ἐπεσκέφθησαν ἐκ μέρους σας καὶ μᾶς ἐδήλωσαν, ὅτι εἶσθε ἕτοιμοι νὰ μᾶς δεχθῆτε φιλοφρόνως. Ἡ ὑποδοχή, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκάματε, ὡς καὶ ἡ περιποίησις εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ Στάδιον, τὸ ὁποῖον δεικνύει, ὅτι δὲν ἐλησμονήσατε καὶ τὸν ἀθλητικὸν βίον, καὶ ἡ δεξίωσις ἐν τῇ Μητροπόλει καὶ ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου, καὶ τὸ δεῖπνον τῆς ἑσπέρας ταύτης, κατὰ τὸ ὁποῖον συναντώμεθα μὲ ἀνωτέρους λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ φίλους, εἶνε δείγματα τῆς φιλίας καὶ ἀγάπης, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἐν τῇ ζωῇ μας θὰ λησμονήσωμεν. Ὡς Ἀμερικανοὶ κληρικοὶ καὶ πολῖται αἰσθανόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς εὐτυχεῖς, διότι εὑρισκόμεθα ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος. Πρὸ ἡμερῶν ἑωρτάσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· ἑορτάζομεν καὶ ἡμεῖς τὴν 14ην Ἰουλίου, ἡμέραν, καθ᾽ ἣν ἠλευθερώθημεν, τῷ 1876, τῆς ἀγγλικῆς κυριαρχίας. Εὑρισκόμενοι ἐν Ἀθήναις, αἰσθανόμεθα ὅτι εὑρισκόμεθα ἐν τῷ οἴκῳ μας. Ἡ ὡραία ἐν τῇ Μητροπόλει σημερινὴ ἑορτή, ἡ συγκέντρωσις ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, οἱ ρητορικοὶ λόγοι, ἡ διακόσμησις τῆς πόλεως, οἱ λόγοι τοῦ τύπου, τὰ ἰδεώδη σας, αἱ ἐμπνεύσεις σας, εἶνε πολὺ συγγενεῖς μὲ παρομοίας ἐκδηλώσεις ἐν Ἀμερικῇ. Μετὰ μεγάλης συμπαθείας σημειοῦμεν ὅ,τι εἶπεν ἡ Σεβασμιότης σας διὰ τὰ παθήματα τῆς Ἐκκλησίας σας. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶνε ἡ πνευματικὴ μήτηρ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν. Γνωρίζομεν καλῶς τὴν τυραννίαν, τὴν δουλείαν, τοὺς διωγμούς, τοὺς ὁποίους ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία σας, ὡς ἐπίσης τὴν ἱκανότητα αὐτῆς νὰ παράγῃ μάρτυρας, ὁσάκις αἱ περιστάσεις ἀπαιτοῦν. Ἐν ὀνόματι τῆς Συνοδείας ἐκφράζω πρὸς τὸν Παν. Πρόεδρον καὶ τὴν ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον καὶ πάντας τοὺς παρισταμένους τὴν εὐγνωμοσύνην μας διὰ τοὺς ὡραίους λόγους, τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Σεβασμιώτατος διὰ τὴν Ἀποστολήν μας. Παρακαλοῦμεν νὰ εἶσθε βέβαιοι πάντες, ὅτι ἐρχόμεθα οὐχὶ ἵνα προσφέρωμεν χάριν, ἀλλ᾽ ἵνα ζητήσωμεν χάριν· ἴσως δὲν γνωρίζετε ὅσον ἡμεῖς, ὅτι μέγα μέρος τῶν χριστιανῶν τῆς Δύσεως συνταυτίζει τὸν Χριστιανισμὸν μὲ τὸν Ἀνατολικὸν Χριστιανισμόν, καὶ διὰ τοῦτο πολλοὶ τῶν χριστιανῶν μας πιστεύουν, ὅτι ἡ χριστ. θρησκεία ἄρχεται ἀπὸ Ἐρρίκου τοῦ Η΄. Ἴσως δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία, ἡ ὁποία νὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιχύσῃ περισσότερον φῶς εἰς τὸ συγκαλούμενον Συνέδριον, ὅσον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἡ ἀρχαία καὶ νέα Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς δύναται νὰ παρουσιάσῃ μεγάλην σταθερότητα πίστεως, ἀπολύτως ἀναγκαίας ἀπέναντι τῆς ἡμετέρας χαώδους καταστάσεως, ἵνα γεννηθῇ ἡ

μεγάλη ἡμέρα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὡς Ἀμερικανοὶ πολῖται δυνάμεθα νὰ φέρωμεν τὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φοβεροῦ τούτου πολέμου, ἔσχον τὰ αὐτὰ πρὸς ἡμᾶς ἰδεώδη. Ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας σᾶς εὐχόμεθα εὐτυχίαν ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου. Πιστεύομεν εἰς τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις προσφέρεται τόσον ἐκθύμως ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως. Δίδομεν τὴν χεῖρά μας πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς μητέρα, καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι μας, ἡνωμέναι εἰς κοινὴν προσευχήν, μεθ' ἡμῶν ἐπίσης ἡνωμένων, θὰ ἀναδειχθῶσι «καλαί, ὡς ἡ σελήνη καὶ ἐκλεκταὶ ὡς ὁ ἥλιος» καὶ ἰσχυρῶς ὡπλισμέναι κατὰ παντὸς ὑπεναντίου.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΥΤΑΞΙΑΣ
(WORLD CONFERENCE OF FAITH AND ORDER)

Καθ' ἃ τηλεγραφικῶς προηγγέλθη, ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ἐξ Ἀμερικῆς Ἐκκλησιαστικὴ Ἀποστολὴ τῆς ἐκεῖ Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας, μέλλουσα νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ λοιπὰ ἐκκλησιαστικὰ κέντρα τῆς Ἀνατολῆς, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν Ἐπιτροπήν, τὴν διοργανοῦσαν τὸ μέλλον νὰ συγκληθῇ ἐν Ἀμερικῇ Παγκόσμιον Χριστιανικὸν Συνέδριον πίστεως καὶ ἐκκλησ. εὐταξίας». Ἡ Ἀποστολὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ πέντε μελῶν, ὧν τὰ ὀνόματα ἀναγράφονται ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ.

Ἡ «World Conference» ἀπεφασίσθη νὰ συγκροτηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐπισκοπιανῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας τῷ 1910. Κατὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1910 ἐν Cincinati, ὁ Πρεσβύτερος Γουλιέλμος Manning, προϊστάμενος τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, προέτεινεν ἵνα ἱδρυθῇ Εἰδικὴ Ἐπιτροπεία πρὸς σύγκλησιν παγκοσμίου Συνεδρίου, ἐν ᾧ νὰ συζητηθῶσι ζητήματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ εἰς ὃ νὰ προσκληθῶσιν «ἅπασαι αἱ καθ' ὅλον τὸν κόσμον χριστιανικαὶ κοινωνίαι αἱ ἀποδεχόμεναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα», ὅπως συντελέσωσιν εἰς τὴν συγκρότησιν καὶ διευθέτησιν τοιούτου Συνεδρίου. Ἡ πρότασις ἐγένετο ἀμέσως δεκτή, ἱδρύθη ἡ εἰδικὴ Ἐπιτροπεία ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἐπισκόπου Σικάγου, γενναία δὲ προσφορὰ ἐξ 100,000 δολαρίων παρέσχεν αὐτῇ τὰ πρῶτα μέσα πρὸς ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς. Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπείας εἶναι ὁ Ροβέρτος Gardiner, προσωπικό-

της συμπαθεστάτη ἐν τῇ Ἐπισκοπιανῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Gardiner ἀνέπτυξεν ἔκτακτον δρασιηριότητα, μετὰ τοῦ διακρίνοντος αὐτὸν ἐκτάκτου ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ παγκοσμίου Σενεδρίου καὶ τῆς ἑνώσεως τῶν Χριστιανῶν. Διὰ τῆς μεθοδικότητος καὶ τοῦ θαυμασίου ὀργανωτικοῦ πνεύματος τοῦ χαρακτηρίζοντος τὰς ἐνεργείας τῶν Ἀμερικανῶν, ὁ Gardiner κατώρθωσε νὰ προκαλέσῃ γενικὴν τὴν προσοχὴν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου πρὸς συγκρότησιν τοῦ παγκοσμίου συνεδρίου, ὅπερ πρόκειται, κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν συνεργατῶν τοῦ Gardiner, μελῶν τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ, νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως ἐπὶ νέων βάσεων, ἃς ὡς ἑξῆς δυνάμεθα νὰ καθορίσωμεν κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἀνακοινώσεις τῆς ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Σικάγου Ἐπιτροπῆς τῆς World Conference of faith and order, διὰ διαφόρων δημοσιευμάτων καὶ προσευχῶν ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως.

Σκοπὸς αὐτῆς εἶναι νὰ προκαλέσῃ τὰ μέλη τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν ὅπως ἐξετάσωσι καὶ συζητήσωσιν ὁμοῦ τὰ ζητήματα τὰ θίγοντα τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον τῆς παραδοχῆς τῆς πίστεως εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι ἡ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, ἡ σχοῦσα τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ παγκοσμίου Συνεδρίου, ἀποκλείει τὰς λοιπὰς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς Ἀποκαλύψεως, ἀλλ᾽ ὅτι ἐπιθυμεῖ ὅπως οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν ἑνωθῶσι πρὸς μελέτην τῶν ἀποχωριζόντων αὐτοὺς σημείων, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι θὰ καταντήσωσιν εἰς καλυτέραν συνεννόησιν ὡς πρὸς τὰς ἐν ταῖς διδασκαλίαις διαφοράς, θ᾽ αὐξήσωσι τὸν πόθον τῆς ἑνώσεως καὶ θὰ παρακινήσωσι τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας νὰ ἐνστερνισθῶσι τὸ ἔργον τῆς εἰρηνοποιήσεως. Τὰ μέλη τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν ὁμολογιῶν δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ θυσιάσωσιν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἰῶτα τῶν θρησκευτικῶν καὶ δογματικῶν αὐτῶν πεποιθήσεων συμμετέχοντα τοῦ Συνεδρίου. Τὸ Συνέδριον δὲ τοῦτο δὲν προβάλλει τὴν ἀξίωσιν ὅπως νομοθετήσῃ μετὰ κύρους Συνόδων, ὅπως λύσῃ δογματικὰς διαφορὰς ἢ ἐπιβάλῃ δογματικοὺς ὅρους, ἀλλὰ σκοπεῖ νὰ προκαλέσῃ τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας καὶ ὁμολογίας εἰς

κρείττονα ἀμοιβαίαν γνωριμίαν, εἰς συμμαρτυρίαν τῆς πίστεώς των καὶ εἰς συνεργασίαν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἑνώσεως.

Ἕνεκα τοῦ τοιούτου σκοποῦ τοῦ παγκοσμίου Συνεδρίου ἤδη ἐδήλωσαν τὴν συγκατάθεσιν αὐτῶν πρὸς συμμετοχὴν πεντήκοντα ὁμολογίαι. Οἱ Λατῖνοι Καρδινάλιοι Gibbons καὶ Farley, ὁ ὀρθόδοξος ρῶσος Ἀρχιεπίσκοπος ἐν Ἀμερικῇ Πλάτων, ὁ Χαρκόβου Ἀντώνιος καὶ ἄλλοι ὀρθόδοξοι κληρικοὶ ἐξεδήλωσαν τὴν συμπάθειαν αὐτῶν πρὸς τὸν ἱερὸν σκοπὸν τοῦ συνεδρίου. Τῷ 1913 εἰδικὴ Ἀποστολὴ μετέβη εἰς Ἀγγλίαν ἵνα ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον, τυχοῦσα ἐνθέρμου ὑποδοχῆς. Τῷ 1914 ἑτέρα Ἀποστολὴ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς Εὐρώπην πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, ἀλλὰ παρεκωλύθη ὑπὸ τοῦ πολέμου. Σήμερον, ἀρθέντων τῶν ἀπ' αὐτοῦ κωλυμάτων, ἡ Ἀποστολὴ ἀπεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὸ ἔργον της, ἐν τοῖς πρώτοις δ' ἐπισκέπτεται τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ 1919

ΕΥΧΗ

ἀπαγγελθεῖσα ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ κατὰ τὴν ἐπίσημον δοξολογίαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας· ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησας ἡμῖν καὶ πάντα τὰ ἔργα Σου ἀληθινὰ καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί Σου καὶ αἱ κρίσεις Σου ἀληθεῖς. Καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ναόν Σου τὸν ἅγιον. Ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα ἐφ' ἡμᾶς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων, ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ ἐσμικρύνθημεν, Δέσποτα, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη καὶ ἐγενόμεθα ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν.

Ἀλλ' ἐν τῇ θλίψει γενόμενοι τῆς δουλείας ἐμνήσθημέν Σου, Κύριε, καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπεκαλεσάμεθα καὶ τὸ πρόσωπόν Σου ἐξεζητήσαμεν. Σὺ δὲ ὡς Πατὴρ φιλάγαθος, εὐσπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς, ἐνί-

σχύσας τῷ βραχίονί Σου τῷ ὑψηλῷ τὸν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα καὶ ἐνεδυνάμωσας ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῶν τοὺς πατέρας ἡμῶν καὶ κατέστησας ἰσχυροὺς ἐν πολέμῳ καὶ θριαμβευτὰς κατὰ τῶν τυράννων ἀνέδειξας.

Ἐν εὐγνωμοσύνῃ πολλῇ τῶν ἀγώνων αὐτῶν σήμερον ἀναμιμνησκόμενοι, δεόμεθα τῆς ἀφάτου Σου ἀγαθότητος ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἔθνος ἅπαν τὴν ἀντιμισθίαν τῆς θυσίας τῶν ἑαυτοὺς ὁλοκαυτωσάντων διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ πατρίου ἐδάφους ἀπὸ τῆς ξενικῆς δουλείας. Ἕως πότε ὁ ἅγιος, ὁ δίκαιος, ὁ ἀληθινὸς οὐκ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα τῶν σφαγιαζομένων ἀδελφῶν ἡμῶν διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον; Μὴ καταισχύνῃς ἡμᾶς ἐλπίζοντας ἐπὶ Σέ, ἀλλὰ ποίησον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους Σου. Εἰσάκουσον τῆς κραυγῆς τῶν πεπεδημένων καὶ ἐλέησον τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων. Ἔκχεον αὖθις πλουσίαν τὴν χάριν Σου ἐπὶ τὰς χώρας, ἃς ηὐδόκησας καταστῆσαι διακόνους ἐν τῷ ἔργῳ τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ τῆς ἐπιγνώσεως Σοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν, μεθ' οὗ Σοι πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις ἅμα τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Η ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΕΝ ΑΡΚΑΔΙᾼ

[Ἀναμνήσεις ἐκ θρησκευτικῆς περιοδείας]

Μετετέθην ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ἐκ τῆς Μάνης ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, τῆς ὁποίας ἡ πρωτεύουσα εἶνε ἡ Τρίπολις, τὸ κέντρον τῆς Πελοποννήσου. Ἐὰν ἡ Πελοπόννησος ἦτο ἡ ἀκρόπολις συμπάσης τῆς Ἑλλάδος, ὡς λέγει ὁ Στράβων, «σχεδόν τι καὶ ἀκρόπολίς τίς ἐστιν ἡ Πελοπόννησος συμπάσης τῆς Ἑλλάδος» (Η', 1), ἡ Ἀρκαδία εἶνε καὶ ἀπέβη ἡ ἀκρόπολις, ὡς εἰπεῖν, τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ Τρίπολις ἦτο ἡ πρωτεύουσα τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς Τουρκοκρατίας. Ἐν αὐτῇ διέμενεν ὁ Πασσᾶς ὅστις, κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Ἐπαναστάσεως, προσεκάλεσε τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Προύχοντας καὶ ἐνέκλεισεν εἰς τὰς ἀνηλίους φυλακάς. Πολλοὶ τούτων ἔλαβον τὸν μαρτυρικὸν στέφανον ἐκ τῶν μαρτυρίων τῶν τυράννων καὶ μόλις διεσώθησαν ἡμιθνῆτες ὁ Ἰωσὴφ Ἀνδρούσης, ὁ Δανιὴλ Τριπόλεως καὶ ὁ Κύριλλος Κορίνθου. Δυστυχῶς

ἡ νέα μεταβολὴ τῆς πόλεως κατέστρεψε καὶ τὰ τελευταῖα λείψανα τῶν φυλακῶν, εἰς ἃς ἐνεκλείσθησαν οἱ μάρτυρες καὶ ὁμολογηταὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Ἐν Τριπόλει ὑπῆρχον πολλοὶ Τοῦρκοι φανατικοί, αἱμοχαρεῖς, ἀπαίσιοι, καὶ ἐν αὐτῇ ἐμαρτύρησαν οἱ νεομάρτυρες Δημήτριος καὶ Παῦλος, ὧν ἡ μνήμη πανηγυρικῶς ἑορτάζεται. Οἱ νεομάρτυρες οὗτοι, οἵτινες ἐθαυματούργησαν, δὲν ἦσαν ἐπίσημοι ἐξ ἐπισήμων. Ἦσαν μικροὶ κοινωνικῶς καὶ πτωχοί, ἀλλὰ πλούσιοι ἐν τῇ χριστ. πίστει καὶ ἀρετῇ. Αὐτοί, διὰ τοῦ μαρτυρίου των, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλοσύνης, ἐζωογόνησαν τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν γενναίων Ἀρκάδων· ἐθέρμαναν τὴν ψυχήν των· συνεκράτησαν ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ καὶ τῇ ἐθνικότητι. Δικαίως δὲ τιμῶνται οἱ ἁπλοῖ οὗτοι καὶ γενναῖοι μάρτυρες, διότι ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ δὲν τιμῶμεν οὔτε περιφάνειαν γένους, οὔτε εὐγένειαν αἵματος, οὔτε λαμπρότητα προγόνων, τὰ φθειρόμενα καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ νομιζόμενα ψευδῆ ταῦτα ἀγαθά. Ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ δὲν ἐπαινοῦμεν καὶ θαυμάζομεν οὐδὲν παροδικὸν καὶ πρόσκαιρον, ὅσην δήποτε καὶ ἂν διαχέῃ λάμψιν καὶ δόξαν. Ἡ ἐπίγειος δόξα εἶνε πολλάκις καταρράκτης, ὅστις μακρόθεν ἐπαγγέλλεται πλούσια καὶ πολύτιμα νάματα, ἐγγύθεν δὲ οὐδὲν παρέχει καὶ φιλοδωρεῖ ἢ κρότον κενὸν καὶ σταλαγμοὺς ἀχρήστους. Ἡμεῖς τιμῶμεν πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπορρέει ἐκ τῶν καθαρῶν πηγῶν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἡμεῖς γνωρίζομεν μίαν καὶ μόνην πηγὴν ἐγκωμίων, τὴν πηγὴν τῶν καλῶν πράξεων, τὸν πλοῦτον τῶν εὐσεβῶν ἔργων, τὰ κατορθώματα τῆς πολυμόχθου καὶ ἀθανάτου ἀρετῆς.

Βεβαίως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε εὐσεβὴς καὶ θρησκευτικὸς καὶ δὴ ὁ τῶν ἐπαρχιῶν, εἰς ἃς δὲν εἰσήλασεν ὁ λίβας τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς. Πανταχοῦ συναντᾷ τις τὰ σημεῖα τῆς εὐσεβείας τῶν κατοίκων. Ἀλλ' ἰδίᾳ ὁ λαὸς τῆς Ἀρκαδίας εἶνε εὐσεβής, εὐλαβής, ὡς περὶ τούτου ἀναφέρει ὁ ἱστορικὸς Ἀρκάς, ὁ Μεγαλοπολίτης Πολύβιος: «Κοινῇ δὲ τὸ τῶν Ἀρκάδων ἔθνος ἔχει τινὰ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐπ' ἀρετῇ φήμην οὐ μόνον διὰ τὴν ἐν τοῖς ἤθεσι καὶ βίοις φιλοξενίαν καὶ φιλανθρωπίαν, μάλιστα δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ Θεῖον εὐσέβειαν» (Δ', 20). Καὶ ἀληθῶς· ναοὶ ὡραῖοι ἱδρύθησαν πανταχοῦ· ἐξωκκλήσια εἶνε πολλαχοῦ διεσπαρμένα· ἱεραὶ Μοναὶ ἀρχαῖαι εὑρίσκονται ἀρκεταί. Ὁ δὲ λαὸς τρέχει εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ εἰς τὰς Μονάς, ὅταν πανηγυρίζουν, προσφέρων πολλὰ καὶ ποικίλα δῶρα ἢ προσφοράς. Μετέβην εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Γοργοεπηκόου κατὰ τὴν πανήγυριν αὐτῆς. Συνέρρευσε πανταχόθεν χριστ. λαὸς μὲ εὐλάβειαν καὶ δῶρα· πολλαὶ γυναῖκες ἀνυπόδητοι ἀνήρχοντο τὸν ἀνάντη δρόμον τοῦ ὄρους καὶ ἔμενον ἄϋπνοι ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, παρακα-

λοῦσαι τὸν Κύριον καὶ τὴν Θεοτόκον ὑπὲρ τῶν τέκνων καὶ συγγενῶν, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ ἠγωνίζοντο τὸν ἱερὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα. Ἦτο ἀληθῶς ὡραῖον καὶ συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, οἵτινες ἥναπτον μεγάλας λαμπάδας ἢ ἐκρέμων ἐπὶ τῆς εἰκόνος πολύτιμα ἐνδύματα. Εἰς τὸ συναθροισθὲν πλῆθος ὡμίλησα δὶς καὶ κατέδειξα τὴν ἀνάγκην τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς, τὴν ἀνάγκην τῶν καρπῶν τῆς μετανοίας. Ἀθρόαι κατόπιν προσήρχοντο εἰς ἐξομολόγησιν. Ὢ! πόσον θὰ ἦσαν ὠφέλιμοι αἱ Ἱεραὶ Μοναί, ἂν εἶχον ἐναρέτους καὶ ἱκανοὺς Πνευματικοὺς Πατέρας, ὧν στεροῦνται; Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ θ' ἀπέβαινον καλλίρροαι πηγαὶ ἠθικῆς ἀναγεννήσεως τῆς κοινωνίας καὶ θὰ διεχέοντο ἐξ αὐτῶν ῥεῖθρα γνώσεων καταρδεύοντα τῶν εὐσεβῶν τὰς ψυχάς, αὐχμῷ καὶ δίψῃ συνεχομένας. Ἐκ τῶν Ἱ. Μονῶν ἐξῆλθον οἱ γενναῖοι μαχηταὶ τῆς ἀληθείας· οἱ ὑπέρμαχοι τῆς Ὀρθοδοξίας· οἱ ἀκαταπόνητοι ἐργάται τῆς κοινωνίας. Εἰς τὰς ἱερὰς Μονὰς διεφυλάχθη ἡ ἀνόθευτος πίστις καὶ ἐκαλλιεργεῖτο ἡ ἱερὰ φλὸξ τῆς φιλοπατρίας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας.

Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ δύνανται καὶ σήμερον ν' ἀποβοῦν ὠφέλιμοι εἰς τὴν χειμαζομένην Ἐκκλησίαν, ἥτις, εἴπερ ποτέ, καταδιώκεται καὶ πολεμεῖται ὑπὸ τῶν κακοχρόων συστημάτων. Ἂς παρατηρήσωμεν τὴν ὀρθόδοξον Ρωσσίαν. Αὐτὴ ἐγένετο ἰσχυρά· κραταιὰ διὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς πίστεως· ἠλευθέρωσε καὶ ἄλλας χώρας ἐν τῇ Ἀνατολῇ, εὑρισκομένας ὑπὸ βαρύτατον ζυγόν, καὶ ἔχυσεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἄφθονον αἷμα. Ἀλλὰ τώρα; φεῦ! τώρα συνετρίβη· διελύθη καὶ εὑρίσκεται ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει, διότι εἰσήλασαν αἱ ἀντιχριστιανικαὶ ἀρχαί, αἵτινες ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ Τολστόη καὶ ἄλλων. Πρέπει δὲ ἐκ τῆς πτώσεως τῆς Ρωσσίας νὰ λάβωμεν πάντες μαθήματα σωτήρια καὶ νὰ πεισθῶμεν, ὅτι μόνον ἡ πίστις καὶ ἡ δικαιοσύνη ἀνυψώνουν τὰς κοινωνίας καὶ τὰ Ἔθνη.

Ἀρχιμ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ
(ὁ Σίφνιος)

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ

Πόσον ἐπιτυχῶς γνωρίζει ὁ ἑλληνικὸς λαὸς νὰ συνδυάζῃ τὴν θρησκευτικήν του διαίσθησιν καὶ τὸ ἰδεολογικόν του δαιμόνιον μὲ τὴν ψυχικήν του σύστασιν, μαρτυρεῖ ἡ ταύτισις τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παρθένου μὲ τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Τὰ δύο ταῦτα Εὐαγγέλια τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος τὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Γένους μας

ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας, συνέπεσον ἐν τῇ ἑλληνικῇ ψυχῇ οἱονεὶ κατ᾽ ἔνστικτον, ἔνστικτον φυλετικῆς ἰδιοτυπίας. Διὰ τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος πρῶτον ἐκ τῶν ἐθνῶν ἐνεκολπώθη τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἤνθησεν ὡς χριστιανικὸν ἔθνος, ἐκ τῶν κόλπων του γεννῆσαν τοὺς ἀρίστους τῶν θεολόγων, καὶ πρῶτον ἐπραγμάτωσε τὴν ἐθνικὴν ἐλευθερίαν μετὰ δουλείαν αἰώνων, ἡ ὁποία θὰ ἠφάνιζεν οἱονδήποτε ἄλλον λαόν. Ἤδη ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ τοῦ Μηνιάτου, ἕνα καὶ ἥμισυν σχεδὸν αἰῶνα πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, κατὰ ἀκραιφνῶς ἑλληνικὴν ἐνόρασιν διέγνω συνδυαζομένην τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μὲ τὴν ἐθνικήν μας ἀπολύτρωσιν. Ἐν πανηγυρικῷ του λόγῳ εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Παρθένον, ἔλεγεν: «Ἕως πότε, παναχήρατε Κόρη, τὸ τρισάθλιον Γένος τῶν Ἑλλήνων ἔχει νὰ εὑρίσκεται εἰς τὰ δεσμὰ μιᾶς ἀνυποφέρτου δουλείας; Ἕως πότε νὰ βασιλεύωνται ἀπὸ ἥμισὸν φεγγάρι αἱ χῶραι ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας ἀνέτειλεν εἰς ἀνθρωπίνην μορφὴν ἀπὸ τὴν ἡγιασμένην σου γαστέρα ὁ μυστικὸς τῆς δικαιοσύνης ἥλιος; . . Λοιπὸν, εὔσπλαγχνε Μαριάμ, διὰ τὸν ἀγγελικόν σου ἐκεῖνον Εὐαγγελισμόν, ὁποῦ ἐστάθη τῆς σωτηρίας μας τὸ προοίμιον, χάρισέ του τὴν προτέραν τιμήν· σήκωσέ το ἀπὸ τὴν κοπρίαν τῆς δουλείας εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος, ἀπὸ τὰ δεσμὰ εἰς τὸ σκῆπτρον, ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν εἰς τὸ βασίλειον...»

Καὶ ὁ Μηνιάτης ἔκαμνε τὸν συνδυασμὸν τοῦτον ἁπλῶς κατὰ τὴν διαίσθησιν τοῦ ἑλληνικοῦ δαιμονίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ

Ὁ ἔκτακτος Καθηγητὴς τῆς Γενικῆς Φυσιολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Σπ. Δοντᾶς διὰ σειρᾶς διαλέξεων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐπὶ πέντε ἑβδομάδας προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸ πολυπληθές του ἀκροατήριον δι᾽ ἐπιχειρημάτων ἀπὸ τῆς Ἐπιστήμης, ὅτι οὔτε πνεύματα ὑπάρχουν, οὔτε ἀθανασία ψυχῆς, ἐξήγησε δὲ καὶ τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα ὅλως φυσιολογικῶς. «Εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀναπτυχθέντων κατὰ τοῦ Πνευματισμοῦ» ὁ γνωστὸς λογογράφος κ. Πολ. Δημητρακόπουλος προεκήρυξε σειρὰν *δέκα* «πνευματιστικῶν διαλέξεων», ἐν ταῖς ὁποίαις θὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ «ναυαγίου τῆς Ἐπιστήμης», περὶ ὑπνωτισμοῦ καὶ ὑποβολῆς, περὶ θανάτου καὶ πνεύματος, καὶ θὰ ἀποδείξῃ, ὅτι «ὁ Πνευματισμὸς εἶνε ἡ ἀσφαλεστέρα Ἐπιστήμη καὶ Ἠθικὴ τῆς αὔριον, καὶ ὁ μόνος ποῦ θὰ φωτίσῃ, θὰ διδάξῃ καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ περισσότερα δεινά του».

Ἡ «πνευματιστικὴ» αὕτη κίνησις δυνατὸν μὲν ἴσως νὰ εἶνε «πνευματώδης», δὲν εἶνε ὅμως καὶ «πνευματική». Διότι ὁ μὲν κ.

Καθηγητὴς ἁπλῶς ἐπανέλαβεν ἅπαξ ἔτι τὸ πρὸ πολλοῦ ναυαγῆσαν πείραμα τῆς εἰσπηδήσεως εἰς σφαῖραν ξένην πρὸς τὴν Φυσιολογίαν, ὁ δὲ κ. λογογράφος, εὑρίσκων ἀφορμὴν νὰ ἀναπτύξῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν ἄλλοτε κρατήσασαν θεωρίαν του περὶ τοῦ «μυστικοῦ τῆς ζωῆς», ἀνακηρύττει τὸν Πνευματισμὸν ὡς τὴν μόνην πανάκειαν τῶν δεινῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ὕπαρξις πνευμάτων καὶ ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶνε θεμελιώδη δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, πρὸς τὰ ὁποῖα συμφωνεῖ καὶ ὁ ἀνθρώπινος λόγος καὶ τὰ ὁποῖα ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ σοβαρὰ Ἐπιστήμη ἐν τῷ προσώπῳ τῶν κορυφαίων φυσιοδιφῶν. «Μόνον ἡ ἀνοησία δύναται ν' ἀρνῆται τὴν ὕπαρξιν τῆς ψυχῆς καὶ μόνος μὴ ἄρτιος νοῦς δύναται ν' ἀρνῆται τὴν ἀθανασίαν αὐτῆς». Ἡ αὐστηρὰ αὕτη φράσις δὲν ἐξεστομίσθη ὑπὸ φανατικοῦ Θεολόγου· τὴν εἶπεν ὁ διάσημος ἀστρονόμος Φλαμμαριών. Κατὰ πόσον δ' ὁ Πνευματισμὸς κατέχει στοιχεῖα τοιαῦτα, ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν νὰ καταστῇ «ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ Ἠθικὴ τῆς αὔριον» καὶ «νὰ φωτίσῃ, διδάξῃ καὶ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ δεινά του», μαρτυρεῖ μὲν καὶ ἡ μέχρι τοῦδε οὐχὶ μικρὰ ἱστορία του, ἀπεδείχθη δὲ καὶ ἀπὸ τὸ εἰδικὸν σύγγραμμα τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Ε. Κ.» περὶ «Πνευματισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ», διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεδείχθη τὸ γελοῖον καὶ ἀσύστατον τῆς ὑπερφιάλου του ἀξιώσεως, καὶ τὸ ὁποῖον, ἐξαντληθὲν πρὸ πολλοῦ, φαίνεται ὅτι ἀνάγκη εἶνε νὰ ἐπανεκδοθῇ, διὰ νὰ μὴ διασαλεύωνται αἱ πεποιθήσεις τῶν χριστιανῶν.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΥΞΙΣ

Μὲ συγκινητικὰς φράσεις ὁ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτὴς τῆς «Πατρίδος» ἐτηλεγράφησε τὰ τῆς πρώτης συναντήσεως τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος:

«Ὅταν ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ κ. Βενιζέλου τρέμων ὁλόκληρος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν συγκίνηοίν του, ὁ κ. Πρόεδρος εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καθύγρους. Ἡ φωνή του διεκόπτετο καὶ ἐπάλλετο ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς ἐνηγκαλίσθη τὸν μεγάλον Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν ἠσπάσθη τρὶς εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρειάς. Ὁ κ. Βενιζέλος, ὁ ὁποῖος—εἶνε πολὺ γνωστὸν αὐτὸ—ἔχει τὴν βαθεῖαν θρησκευτικὴν πίστιν ὅλων τῶν ἀνωτέρων ἀνθρώπων—ἔσκυψε βαθέως καὶ ἠσπάσθη εὐλαβῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ἱεράρχου.

«Ἔπειτα οἱ δύο Ἀρχηγοὶ ἔμειναν μόνοι... Κανεὶς δὲν ἐτάραξε τὴν γαλήνην τῆς συνομιλίας αὐτῆς. Ἦτον ἡ ἐξομολόγησις πέντε αἰώνων βασάνων ἑνὸς δυστυχοῦς λαοῦ πρὸς τὸν Ἐλευθερωτήν του...»

Πόσα λέγει ἡ συμβολικὴ αὕτη περίπτυξις!

Ο ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΛΗΜΑ

Εἶνε ἔμπνευσις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ ἑλληνικὸν ἐξαγγέλλει δόγμα ὁ στίχος:

τοῦ Ἕλληνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,

ἑλληνικῆς δὲ ψυχῆς ἀποφθεγματικὴν πρόρρησιν ἑρμηνεύει τὸ ἀρχαιότερον:

κἄν με φάγῃς ἐπὶ ρίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅπως ἐπισπείσω σοι, τράγε, θυομένῳ.

Πράγματι· ὁ τράχηλος τοῦ Ἕλληνος εἶνε μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ παράδειγμα θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀκαμψίας. Οὐδέποτε ὑπεδουλώθη εἰς τοὺς πολυχρονίους, ἐπανειλημμένους καὶ ἐμμόνους καταναγκαστικοὺς ἅμα καὶ δελεαστικοὺς ἀπὸ μέρους τῆς Παπικῆς Δύσεως ἐκβιασμούς, παρὰ τὴν μακραίωνα δὲ δουλείαν ἐπέτυχε, Δαυῒδ αὐτὸς τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν δύναμιν, νὰ καταβάλῃ τὸν πανίσχυρον καὶ πελώριον δυνάστην—Γολιάθ, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐνομίζετο ὅτι ὁ τράγος—Τοῦρκος κατέφαγε μέχρι ρίζης τὸ κλῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ ἐφετεινὴ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ὁ ἑορτασμὸς τῆς θυσίας τοῦ τράγου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου χύνεται σπονδὴ ἀπὸ τὸν οἶνον τοῦ κλήματος, ὅπερ ἐν τῷ μεταξὺ ἐβλάστησε καὶ ἐκαρποφόρησεν. Ὁ τράγος ἐσφάγη, τὸ κλῆμα ἐπέσπεισε τὸν οἶνόν του.

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας!

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησιαστικά.

Ἱερὰ Σύνοδος. — Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦντος Σ. Μητροπολίτου Ξάνθης, ἐν τῷ μέλλοντι νὰ συγκληθῇ Ἀνωτάτῳ Ἐκκλησ. Δικαστηρίῳ προὐτάθη ὁ Σ. Μητροπολίτης Παραμυθίας κ. Νεόφυτος.

— Κατηρτίσθη Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σ. Ἐπισκόπων Δημητριάδος καὶ Ναυπακτίας καὶ τοῦ Α΄ Γραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς καθορισμὸν τῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων τῶν διορισθέντων Τοποτηρητῶν.

— Δοὺς τὴν νενόμισμένην διαβεβαίωσιν ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Κωνστ. Κωνσταντινίδης, τέως Γραμματεὺς τοῦ Ἐκκλ. Ἀρχιερ. Συμβουλίου Θεσσαλονίκης, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ Β΄ Γραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου.

Κε΄ Μαρτίου. — Ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ ἑορτῇ τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐτελέσθη ἐν τῷ μητροπ. ναῷ ἐπίσημος δοξολογία, τελετάρχοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, περιστοιχουμένου ὑπὸ τῶν Σεβ. συνοδικῶν. Κατ' αὐτὴν παρῆσαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ Οἴκου, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, πᾶσαι αἱ πολιτικαί, στρατιωτικαὶ καὶ δημοτικαὶ ἀρχαί, τὸ Διπλωμ. σῶμα, ἡ Ἀμερ. Ἐκκλ. Ἀποστολή, ὁ κ. Πρύτανις μετὰ τῆς Συγκλήτου τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Περὶ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀνέπεμψε τὴν ἐν ἄλλῃ σελίδι δημοσιευομένην ἐπίκαιρον εὐχήν.

— Πανηγυρικῶς ἑώρτασε τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν καὶ τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μεγ. Βασιλέως, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων. Τὸν πανηγυρι-

κὸν ἀπήγγειλεν ὁ Καθηγ. τῆς Φιλοσοφίας κ. Θ. Βορέας λαβὼν ὡς θέμα: «Αἰωνία Ἑλλάς».

Ὁ Ἀρχιστράτηγος πρὸς τὸν Σ. Μητροπολίτην. — Εἰς ἀπάντησιν τοῦ συγχαρητικοῦ τηλεγραφήματος τοῦ Σ. Μητροπολίτου ὁ Ἀρχιστράτηγος κ. Παρασκευόπουλος διεβίβασεν αὐτῷ τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς εὐγνωμονεῖ τὴν Παραστάτιδα Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Ἀρχηγὸν αὐτῆς διὰ τὴν συμμετοχήν της εἰς τὴν χαράν του ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ Ἀρχιστρατήγου του εἰς τὴν Πόλιν καὶ ἐπικαλεῖται τὰς εὐλογίας αὐτῆς».

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ
Λ. Παρασκευόπουλος

Διορισμοὶ Τοποτηρητῶν. — Διὰ Β. Δ. διωρίσθησαν Τοποτηρηταὶ οἱ ἑξῆς: 1) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ὁ ὅμορος Σ. Ἐπίσκοπος Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβρόσιος.—2) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ὁ ὅμορος Σ. Ἐπίσκοπος Δημητριάδος κ. Γερμανός. —3) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Παρῳναξίας ὁ Σ. Ἐπίσκοπος Σύρου κ. Ἀθανάσιος. —4) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Κορινθίας ὁ Ἀρχιμ. Καλλίνικος Κρεατσούλης.—5) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Μεσσηνίας ὁ Ἀρχιμ. Ἱερόθεος Καρελλᾶς.—6) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Ἄρτης ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νικολάου.—7) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Ὕδρας ὁ Ἀρχιμ. Ἀνανίας Μάνος. —8) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Μαντινείας ὁ Ἀρχιμ. Πολύκαρπος Συνοδινός.—9) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Πατρῶν ὁ Ἀρχιμ. Σωκράτης Οἰκονομίδης.—10) Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Κυθήρων ὁ Ἀρχιμ. Ἰωακεὶμ Σπετσιέρης, καὶ 11) εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Θήρας ὁ Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Κολλιόπουλος.

Διορισμὸς Γραμματέως. — Διὰ διοριστηρίου Γράμματος αὐτῆς ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης ηὐδόκησε νὰ καλέσῃ ἐπὶ τὴν διακονίαν τοῦ Γραμματέως τοῦ τε «Ἐκκλ. Κήρυκος» καὶ τοῦ μετ' οὐ πολὺ ἐκδοθησομένου θεολογικοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ τὸν ἱερολ. κ. Παρθένιον Κ. Πολάκην, Διδάκτορα τῆς Θεολογίας.

— Ἡ εἰς Ῥωσίαν μετάβασις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησιαστ. Ἀποστολῆς ἀνεβλήθη δι' εὐθετώτερον χρόνον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σεβ. Τριφυλίας. Ζητηθέντα φύλλα Ε. Κ. ἐστάλησαν. — *Ἀρχιμ. Εὐμ. Φανουράκην.* Ἡράκλειον. Φύλλον ἐστάλη—ἐνεγράφητε. — *Αἰδ. Γεώργιον Παπαδημητρίου.* Στύλια. Ἐνεγράψαμεν συστηθέντας συνδρομητάς. — *Μιχαὴλ Γιαπαλῆν.* Παλαιόκαστρον. Ἐνεγράφητε. — Πανοσιολ. *Κλεόνικον Γεωργίου. Νάξον.* Προσεχῶς ἀποσταλήσονται ἀποδείξεις Ε. Κ. πρὸς εἴσπραξιν καθυστερουμένον συνδρομῶν.— *Ἐπισκοπ. Ἐπιτροπήν.* Καλάμας. Ἀγγελίαι ἐγγραφῆς συνδρομητῶν ἀποσταλήσονται προσεχῶς. — *Ἱερομ. Γεράσιμον Λαούδην.* Βερσινίκον. Φύλλον ἐστάλη. — *Ἱερὰν Μονὴν Βελᾶς.* — Συνδρομὴ ἐλήφθη. — *Αἰδ. Εὐθ. Καρβούνην.* Σκούραν. Τὰ ζητηθέντα βιβλία ἐστάλησαν πρὸ πολλοῦ. Ἐξετάσατε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. — *Ἱεροδ. Ἀθαν. Μπίκῳ.* Μονὴν Ἀγνοῦντος. Ἐλήφθησαν καὶ ἐμελετήθησαν· ἐλλείψει χώρου ἀναβάλλεται εἰς εὐθετώτερον χρόνον ἡ περὶ αὐτῶν σκέψις. — *Σεβ. Ἐπίσκ. Ῥεθύμνης.* Ἐνεγράφητε· φύλλα ἐστάλησαν. — *Ἀρχιμ. Πολυκ. Συνοδινῷ.* Ἐλήφθησαν· ἡ δημοσίευσις θ' ἀρχίσῃ μόλις ὡς ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος. — *Ἀρχιμ. Ἐμμ. Καρπαθίῳ.* Ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἔν τινι τῶν τευχῶν τοῦ κατ' αὐτὰς ἱδρυομένου ἐπιστημ. θεολογ. περιοδικοῦ. — *Αἰδ. Κ. Χιονῆν.* Τὴν ἐπίλυσιν τῆς ἀπορίας σας θὰ λάβητε λαμβάνοντες τὸν κόπον νὰ διέλθητε διὰ τῶν Γραφείων μας. — *Αἰδ. Σπυρ. Α. Σταθάκην.* Κοντεβιάνικα. Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ε. Κ. εἶναι δραχ. 15 ἐτησίως προπληρωτέαι. Ἐνεγράφητε. — *Αἰδ. Τ. Ζαχαρόπουλον Βυτίναν.* Φύλλα ἐστάλησαν. Ἐμβάσατε συνδρομὴν πρὸς ἀποστολὴν σχετικῆς ἀποδείξεως. — *Αἰδ. Γρ. Ντραφᾶκον. Παπαδιάνικα*-Μολάων.—Ἡ συδρομὴ (δρ. 15) εἶνε προπληρωτέα. — *Γεώρ. Γιαννακόπουλον Πύργον.* Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φύλλον ἐστάλη.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ, ἡ Διαχείρισις τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος» παρακαλεῖ θερμῶς τοὺς ἀξιοτίμους συνδρομητὰς ὅπως μὴ ἀναβάλωσιν ἐπὶ πλέον τὴ καταβολὴν τῆς συνδρομῆς των.

*

Παρὰ τὴν μεγίστην ὕψωσιν τῶν τιμῶν τοῦ χάρτου καὶ τῶν τυπωτικῶν, ἡ συνδρομὴ τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος» παρέμεινεν ἡ αὐτή, καὶ ἦτο οὕτω τὸ εὐθηνότερον ἐξ ὅλων τῶν περιοδικῶν, διότι ἀποβλέπει εἰς μόνην τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ὠφέλειαν τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ ὄγκος τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος» θὰ αὐξηθῇ μέχρι διπλασιασμοῦ, δίκαιον δὲ θὰ ἦτο, ἑπομένως, νὰ αὐξηθῇ ἀναλόγως καὶ ἡ συνδρομή του. Ἐν τούτοις, χάριν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, αὐξάνεται μόνον εἰς 15 δραχμὰς διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι, καὶ εἰς δραχ. 20 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητάς.

*

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ἀντιπρόσωπος τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος» εἶνε ὁ «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» τῆς Νέας Ὑόρκης. Παρακαλοῦνται, ἑπομένως, οἱ ἐν Ἀμερικῇ θέλοντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ εἰς τὸν «Ἐκκλησ. Κήρυκα», ὅπως εἴτε διὰ τὴν καταβολὴν τῆς συνδρομῆς των, εἴτε δι' αἴτησιν ἀποστολῆς φύλλων τοῦ «Ε. Κ». ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», ἥτις καὶ δικαιοῦται ἀνθ' ἡμῶν νὰ ἐκδίδῃ τὰς πρὸς εἴσπραξιν ἀποδείξεις.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» εἶνε: **«National Herald» 136—140 W. 26th St. New York City.**

Ἀριθ. Πρωτ. 386 / Διεκπ. 7,249 — *Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαρτίου 1919*

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ Ἱερόθεος Σακελλαρίου, Ἱερομόναχος τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱ. Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Ἐπισκοπῆς Ὕδρας καὶ Σπετσῶν, κάτοικος τῆς Μονῆς ταύτης, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ κατοικίας, προσκαλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τετάρτην καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Α΄. Γραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου, ὅπως ἀνακριθῇ ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἐγκαταλείψει τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας του, ἀπαγωγῇ γυναικὸς κλπ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένου περιοδικοῦ «ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Κῆρυξ».

Συνοδικῇ ἐντολῇ
Ὁ Α΄ Γραμματεὺς
(τ. σ.) *Ἀρχιμ. **Ἀλέξ. Παπαδόπουλος***

Ἐν τῷ γραφείῳ τῆς διεκπεραιώσεως τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος» πωλοῦνται:

Μελετίου Μεταξάκη (Μητροπολίτου Ἀθηνῶν), Τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἡ Ρωσικὴ πολιτικὴ ἐν Ἀνατολῇ φρ. 5.

Καὶ τὰ ἑξῆς ἔργα τοῦ κ. Γρηγορίου Παπαμιχαήλ.

Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς δρ. 8.—Σοσιαλισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς δρ. 3. —Σοσιαλιστικῶν εἰδώλων κατάλυσις δρ. 3.— Ἀποκαλύψεις περὶ τῆς Ρωσικῆς πολιτικῆς ἐν τῇ Ὀρθοδ. Ἑλλην. Ἀνατολῇ δρ. 3.—Ὁ πατριωτισμός. *Μελέτη ψυχολογικὴ-παιδαγωγική. δρ. 3.*

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἐν Ἑλλάδι δρχ. 15,
» » Ἐξωτερικοῦ δρχ. 20.
Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.
Γραμματεύς: Δρ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ΠΟΛΑΚΗΣ

Διευθυντὴς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.
Ὥρα ἐντεύξεων 5—6. μ. μ.

Ἀπευθυντέον: Ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν Σύνταξιν: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος».— Δι' ἐμβάσματα συνδρομῶν καὶ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου: Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος».